

NOVINKA OD AUTORA THRILLERU
ČTVRTÁ OPICE

PÁTÁ OBĚŤ

J. D. BARKER

PÁTÁ OBĚŤ

J. D. BARKER

2019

Copyright © 2018 by J. D. Barker
Translation © 2019 by Jan Netolička

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE FIFTH TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Houghton Mifflin Harcourt, New York 2018,
přeložil Jan Netolička
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazykový redaktor: Jiří Popiolek
Korektura: Iveta Muchová a Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Markéta Mandlíková
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v dubnu 2019

ISBN 978-80-7498-319-1

Pro otce

1

Porter

Den první • 20:23

Tma.

Byla neproniknutelná, hustá, vířila kolem něj a požírala veškeré světlo, až nezbylo nic než nicota, temná a neproniknutelná jako inkoust. Jeho myšlenky se dusily v mlze. Slova se sice snažila nacházet jedno druhé a spojovat se do smysluplných vět, ale když už se zdálo, že se potkají, byla znovu pohlcena a nahradil je rostoucí pocit hrůzy a tíhy. Jako by se jeho tělo potápělo do temných hlubin dávno zapomenutého jezera.

Zápach vlhkosti.

Plíseň.

Dusno.

Sam Porter chtěl otevřít oči.

Musel otevřít oči.

Ty mu ale vzdorovaly a držely pevně.

Bolela ho hlava a bušilo mu ve spáncích.

Cítil tepavou bolest za pravým uchem – a taky ve spánku.

„Snaž se nehýbat, Same. Nechci, aby se ti udělalo špatně.“

Ten hlas zněl tlumeně, jako by přicházel z dálky. A taky povědomě.

Porter ležel.

Pod konečky prstů cítil chladnou ocel.

Pak si vzpomněl na injekci. Jehlu dole na krku, rychlé bodnutí a potom chladnou tekutinu proudící mu pod kůži a do svalů a...

Porter se přinutil otevřít oči, třebaže mu těžká víčka znovu vzdorovala. Oči pod nimi měl suché, až pálily.

Zkusil si je promnout. Pravou ruku mu však zastavil řetízek, který mu škulb zápěstím.

Zatajil dech a s námahou se posadil. Zatočila se mu hlava, jak se krev prudce přelila jinam. Málem se znovu svalil na záda.

„Hele, pomalu, Same. Ten etorfin odbouráš rychle, ale chvíli vydrž.“

Rozsvítilo se světlo, oslepující halogen namířený přímo do jeho obličeje. Porter přimhouřil oči, ale zároveň nehodlal odvrátit zrak, a pohled stále upíral na muže vedle světla, i když ho viděl jen v podobě rozmazaného stínu.

„Bishope?“ Porter skoro nepoznával vlastní hlas, tak suše a drsně zněl.

„Jak se máš, Same?“ Stín se přesunul o krok doprava, převrátil prázdný desetilitrový kbelík a sedl si na něj.

„Nesvit' mi tím světlem do ksichtu, sakra.“

Porter trhl řetízkem, který měl ve skutečnosti připevněný k železkům na zápěstí. Jejich druhý konec zařinčel o trubku, vodovodní nebo možná plynovou. „Co to do prdele je?“

Anson Bishop se natáhl ke světlu a posunul ho trochu doleva. Byla to normální zářivka na stojánku. Světlo dopadlo na stěnu z tvárnic. V zadním rohu stál radiátor a vedle něj stará pračka se sušičkou.

„Lepší?“

Porter znovu zatahal za řetízek.

Bishop se pousmál a pokrčil rameny.

Když ho Porter viděl naposledy, měl nakrátko stríženě, tmavě hnědé vlasy. Teď je měl delší, nepoddajné, a hlavně světlejší.

Tvář mu zdobilo tři, možná čtyřdenní strniště. Stejně tak byl ten tam jeho napůl formální oděv, který nahradily džíny a tmavě šedá mikina s kapucí.

„Moc na sebe nedbáš,“ poznamenal Porter.

„Časy jsou zlé.“

Oči si však vyměnit nedokázal. Stále v nich měl stejný chlad. Jeho oči se nezměnily.

Bishop vytáhl ze zadní kapsy lžičku a bezděčně jí otáčel v prstech. Světlo se odrazilo od zoubkovaného ostří na jedné straně – byla to lžička na citrusy.

Porter si kusu příboru nevšímal. Místo toho sklopil hlavu a zaklepal ukazováčkem na kovovou desku pod sebou. „To je stejné nemocniční lůžko, k jakému jsi připoutal Emory?“

„Víceméně ano.“

„Tos nemohl sehnat normální kavalec?“

„Kavalce toho moc nevydrží.“

Zpod lůžka se po zemi rozlévala tmavě rudá skvrna. Temná kaňka na špinavé betonové podlaze. Porter se na ni neptal. Když sáhl na spodní stranu kovového lůžka, měl ulepené prsty. Ani na to se neptal. Na stěně po levé straně viselo několik polic plných různých malířských potřeb – plechovek, štětců, zakrývacích plachet. Strop tvořily dvoumetrové dřevěné desky, mezi kterými byly půlmetrové mezery. V těch se táhly elektrické kabely, vodovodní trubky a zbytek prostoru zabírala vzduchotechnika. „Tohle je sklep obytného domu. Ne moc velkého, ale staršího. Ta trubka, kterou máš nad hlavou, je izolovaná azbestem, takže na tvém místě bych do ní nekoušal. Hádám, že je to tady opuštěné, protože to tvoje světlo je zapojené do prodlužovačky, která vede nahoru... možná k nějaké baterii? Určitě ne ke generátoru, protože ten by tady byl slyšet. Tady dole elektřina nefunguje, jinak bys použil některou ze zásuvek kolem. A je tu kosa jak z nosa. Jde mi pára od pusy, takže topení taky nefunguje. Další známka toho, že dům je opuštěný. Jinak by majitel neriskoval, že mu mrazem prasknou vodovodní trubky.“

Na Bishopa to udělalo takový dojem, až mu to na rtech vyloudilo úsměv.

Porter pokračoval: „Ten dům bude poměrně úzký, takže se možná jedná o řadovku. Když uvážím, že bys asi nevolil oblíbenou čtvrť, kde už mají obyvatelé třeba Starbucks nebo internet a hlásí na policii jakékoli podezřelé individuum, je dost možné, že jsi vybral West Side. Možná Wood Street nebo podobné místo. Na Wood je třeba hodně opuštěných domů.“

Porter volnou rukou sáhl do pouzdra pod teplé sako, kde nosil pistoli, ale bylo prázdné. Stejně tak zmizel i mobil.

„Policajti se v tobě nezapře.“

Wood Street se nacházela dobrých patnáct minut autem od jeho bytu na Wabash, a to nesměla být zácpa. Když Porter ucítil bodnutí do krku, byl zhruba blok od domu. Všechno tohle byla samozřejmě jen domněnka, ale Porter chtěl, aby Bishop mluvil dál. Čím víc mluvil, tím méně se soustředil na lžici v ruce.

Palčivá bolest, kterou Porter cítil v hlavě, se teď koncentrovala do místa za pravým okem.

„Nechceš mě třeba začít přesvědčovat, abych se šel dobrovolně přihlásit? Nechceš mi vysvětlit, jak bych mohl uniknout trestu smrti, kdybych začal spolupracovat?“

„Ne.“

Tentokrát se Bishop naplno usmál. „Hele, chceš něco vidět?“

Porter by normálně řekl, že ne, ale bylo mu jasné, že na jeho odpovědi nezáleží. Tenhle chlap měl v hlavě plán, konkrétní cíl. Unést detektiva chicagské metropolitní policie přímo na ulici představovalo takové riziko, že by ho nikdo nepodstoupil, kdyby neměl dobrý důvod.

Porter cítil, že má v pravé přední kapse klíče. Bishop mu vzal pistoli a telefon, ale klíče tam nechal. Na kroužku měl mimo jiné klíčky k železům, které pasovaly k většině kusů. Důvod mu vysvětlili už jako zelenáči. Osoba, která zatčeného poutala, vel-

mi často nebyla tou, která mu následně pouta sundávala. Zatčeného často během celého evidenčního procesu dvakrát nebo třikrát převezli. Z toho důvodu platilo pravidlo, že se zatčenému musí odebrat klíče, a to *všechny*. Kterýkoli trochu zkušenější kriminálník měl u sebe klíčky k želízkům pro případ, že by ho nějaký začátečník zapomněl prohledat. Porter by však musel vytáhnout klíček z pravé kapsy, nějak ho dostat do levé ruky, odemknout želízka a pak zneškodnit Bishopa dřív, než překoná vzdálenost půldruhého metru, která je v tuto chvíli dělila.

Nezdálo se, že by měl Bishop jinou zbraň než lžiči.

„Koukej sem, Same,“ řekl Bishop.

Porter se k němu otočil.

Bishop se postavil a přešel na druhou stranu sklepa ke stolku vedle pračky. Pak se vrátil na židli a v rukou nesl dřevěnou krabičku, na které ležel Porterův glock. Bishop položil pistoli vedle sebe na zem, přejel palcem po zámku na krabičce a otevřel víko.

Na Portera zíralo šest očí uložených na rudém sametu.

Bishopovy oběti.

Porter se podíval na pistoli.

„Sem se dívej,“ zopakoval Bishop a tiše se zasmál.

Tohle bylo špatně. Bishop se vždy držel stejného vzorce. Nejprve vzal oběti ucho, pak oči a nakonec jazyk. Všechno spolu se vzkazem postupně posílal rodině oběti v bílé krabičce převázané černým provázkem. Vždycky. Od tohoto postupu se nikdy neodchýlil. Nenechával si trofeje. Věřil, že trestá rodiny za zlo, které napáchaly. Že koná jakousi zvrácenou spravedlnost. Oči si nenechával. Nikdy si nenechával...

„Raději začneme.“ Bishop láskyplně pohladil víko krabičky, pak ji položil na zem vedle pistole a zvedl lžiči na světlo.

Porter se svalil z lůžka a zařval, když se mu kovové pouto zarylo do zápěstí. Trubka vydržela. Zkusil nevnímat bolest a nemotorně sáhl levou rukou do pravé kapsy pro klíč. Zároveň odkopl lůžko proti Bishopovi. Jeho prsty nahmataly klíče

v okamžiku, kdy se Bishop vyhnul lůžku a prudkým kopnutím zasáhl Portera do levé holeně. Porter se na noze neudržel a tvrdě dopadl na zem. Pouto na pravém zápěstí se znovu napnulo, a tentokrát mu síla škubnutí vykloubila rameno.

Než stačil zareagovat, ucítil další bodnutí jehly, tentokrát ve stehně. Zkusil se podívat dolů, ale Bishop ho chytil za vlasy a škubl dozadu.

Porter začínal ztrácet vědomí. Snažil se tomu vzepřít. Bojoval ze všech sil. Bojoval tak dlouho, že viděl, jak se mu lžička blíží k levému oku, cítil, jak se mu zubaté ostří zakouslo do tarzální pláténky pod oční bulvou, jak má celou lžičku v očním důlku, jak...

„Byla aspoň hezká?“

Porter sebou škubl, až se mu do těla zařezal bezpečnostní pás. Zhluboka se nadechl, otočil hlavu doleva a spatřil Nashe za volantem. „Cože? Kdo?“

Nash se ušklíbl. „Ta holka, o které se ti teď zdálo. Úplně jsi sténal blahem.“

Šest očí.

Porter byl stále dezorientovaný, ale už si aspoň uvědomil, že sedí na sedadle spolujezdce v Nashově chevroletu. Byla to stará nova z roku 1972, kterou si koupil před dvěma měsíci, když mu na dvě stě devadesátce ve tři ráno umřela milovaná fiesta a on musel volat na stanici, aby mu poslali služební auto, protože Portera nemohl sehnat.

Porter se podíval z okýnka. To bylo pokryté tenkým filmem námrazy a prachu z cesty. „Kde jsme?“

„Jsme na Hayesově, skoro v parku,“ odpověděl Nash a vyhodil blinkr. „Nechceš tentokrát zůstat v autě?“

Porter zavrtěl hlavou. „Jsem v pohodě.“

Nash zahrnul doleva do Jacksonova parku a jel po nedávno nově vyasfaltované příjezdové silnici. Od černých stromů kolem se odrážela červená a modrá světla. „Už jsou to čtyři měsí-

ce, Same. Jestli pořád špatně spíš, měl by sis s někým promluvit. Nemyslím se mnou nebo s Clair... prostě s někým.“

„Jsem v pohodě,“ opakoval Porter.

Minuli zazimované baseballové hřiště po pravé straně a pokračovali hlouběji mezi holé stromy. Před sebou viděli další světla, nejméně půl tuctu aut, možná víc. Čtyři hlídkové vozy s uniformovanými policisty, sanitku a hasičskou dodávku. Břeh laguny osvětlovaly velké halogeny a místo činu označené žlutou páskou bylo poseté plynovými teplomety.

Nash zastavil za dodávkou, zařadil na automatu P a vypnul motor. Ten dvakrát zaprskal a na okamžik to znělo, jako by chtěl zatúrovat a začít střílet do výfuku, teprve pak ztichl.

Když Porter vystoupil z auta na ledový vzduch, všiml si, že na ně zírá několik policistů.

„Mohli jsme jet mým autem,“ řekl Nashovi, zatímco mu pod nohama křupal čerstvě napadaný sníh.

Porter vlastnil Dodge Charger z roku 2011.

Většina jejich kolegů prohlašovala, že tohle auto je projevem Porterovy krize středního věku, protože původně jezdil Toyotou Camry, kterou vyměnil na své padesáté narozeniny. Charger mu ale koupila manželka jako překvapení, poté co jejich toyotu někdo zlikvidoval v jedné čtvrti v South Side, kde zrovna nemají policajty moc v lásce. Porter přiznal, že za volantem o pár let omládl, ale jinak mu usednutí za volant nejčastěji jednoduše vyloudilo úsměv na rtech.

Heather mu zapekla klíčky do dortu a on si o ně málem zlomil zub, když je našel.

Odvedla ho se zavazanýma očima po schodech dolů před dům a pak mu hlasem, který v soutěži *Amerika má talent* neměl šanci uspět, zazpívala „Happy Birthday“.

Porter si na ni vzpomněl pokaždé, když nastoupil, ale měl pocit, že v poslední době mu ji připomíná méně a méně věcí. Její tvář měl v hlavě rozmazanou čím dál víc.

„To tvé auto za to vlastně trochu může. Vždycky jezdíme tvým, a Connie si smutně hnije u mě před domem. Když ji nstartuju, hned si vzpomenu, že ji chci zrenovovat. A až si na to vzpomenu příště, možná s ní nakonec opravdu zajedu do garáže a pustím se do toho.“

„Connie?“

„Každé auto by mělo mít jméno.“

„Ne, nemělo. Auta nemají mít jména a ty nemáš páru, jak ji... to auto zrenovovat. Osobně si myslím, že jsi tu kraksnu do-táhl domů, a teprve když jsi vzal do ruky klíč, uvědomil sis, že to nebude záležitost třiačtyřiceti minut jako v tom televizním pořadu *Opravná vraků*,“ řekl Porter.

„V tom pořadu normálně lžou. Měli by lidem říct, jak dlouho to ve skutečnosti trvá.“

„Mohlo by to být horší. Taky ses mohl zamilovat do *Jak se staví sen* a nabýt dojmu, že si za chvíli přestavíš celý barák.“

„To je pravda. Ale tam ten barák nejdřív za dvaadvacet minut srovnají se zemí, aby se jim investice několikanásobně vrátila. Kdybych to takhle udělal s jedním nebo dvěma domy, měl bych prachy, abych si nechal zrenovovat auto. Hele, tamhle je Clair...“

Podlezli pod žlutou páskou ohraničující místo činu a pokračovali ke břehu laguny. Clair stála vedle teplometu s mobilem u ucha. Když je uviděla, kývla hlavou ke břehu, zakryla rukou mikrofon telefonu a řekla: „Myslíme si, že je to Ella Reynoldsová.“ Pak se vrátila k hovoru.

Porterovi se sevřel žaludek.

Ella Reynoldsová byla patnáctiletá dívka, která se ztratila před třemi týdny. Naposledy ji viděli po škole nedaleko Logan Square, když vystupovala z autobusu asi dva bloky od domu. Rodiče její zmizení nahlásili okamžitě a ani ne o hodinu později už běžela zpráva na informačním a komunikačním systému hlášení únosu dítěte známém pod zkratkou AMBER. Nebylo to k ničemu. Policie nedostala jediný tip, který by k něčemu vedl.

Nash vykročil k vodní ploše a Porter hned za ním.

Laguna byla zamrzlá.

Na ledu u břehu stály čtyři oranžové kužely rozmístěné do obdélníku, mezi kterými byla natažená žlutá páska. Uvnitř obrazce někdo z ledu odmetl sněh.

Porter váhavě šlápl na led a poslouchal, jestli se zpod podrážky neozve výmluvné praskání. Bez ohledu na to, kolik nohou tu před ním přešlo, cítil nervozitu, protože teď tady kráčel on.

Když se Porter posunul a podíval se dolů, spatřil dívku. Led byl čirý jako sklo.

Dívala se prázdnýma očima přímo nahoru.

Pokožku měla strašně bledou s lehkým modrým nádechem, který nebyl jen kolem očí. Tam se kůže zbarvila do tmavě fialové. Rty měla pootevřené, jako by chtěla něco říct. Slova z nich ale už nikdy nevyjdou.

Porter si klekl, aby se podíval lépe.

Na sobě měla červený kabát, černé džíny, bílou pletenou čepici a k ní spárované rukavice. Na nohou pak cosi, co vypadalo jako růžové tenisky. Ruce jí plavaly volně podél těla, ale nohy měla skrčené pod sebou a postupně se ztrácely v temné hlubíně. Těla se ve vodě obvykle nafoukla, ale takový chlad dokázal naopak tělo výborně uchovat. Porter by dal přednost nafouklé variantě. Když mrtvolky tolik nepřipomínaly lidi, bylo snazší vypořádat se s pohledem na ně a vyhodnotit situaci. Nebylo v tom tolik emocí.

Tato dívka vypadala jako čísi dítě, bezbranné a ponechané osudu pod skleněnou příkrývkou.

Nash se postavil za něj a pohledem přelétl stromy na druhé straně vodní plochy. „V roce osmnáct set devadesát tři se tady konala světová výstava. Na druhé straně laguny vybudovali japonskou zahradu. To je celá ta zalesněná plocha. Když jsem byl ještě děcko, otec tam se mnou chodil. Tvrdil, že během druhé světové to šlo do kopru. Myslím, že jsem někde četl, že se našly

finance, a na jaře by se mělo začít s renovací. Vidiš ty označené stromy? Přijdou pokácet.“

Porter se podíval stejným směrem jako jeho parták. Laguna se dělila na dvě části, západní a východní, mezi kterými se nacházel ostrůvek. Spousta stromů na zalesněném ostrůvku byla ovázána růžovou stuhou. Na protějším břehu stálo několik lavíček pokrytých tenkou vrstvou sněhu. „Kdy myslíš, že to tady zamrzá?“

Nash se nad tím na chvíli zamyslel. „Tak na konci prosince, možná začátkem ledna. Proč?“

„Jestli je tohle Ella Reynoldsová, jak se dostala pod led? Zmizela před třemi týdny. To už musela být laguna celá zamrzlá.“

Nash otevřel na displeji telefonu poslední fotku Elly Reynoldsové a ukázal ji Porterovi. „Je jí podobná, ale třeba je to jenom shoda náhod. Třeba je to jiná holka, která se propadla do ledu, když ještě nebyl úplně zmrzlý.“

„Ale vypadá jako ona.“

Clair se postavila vedle nich. Dýchla si do dlaní a třela si je o sebe. „To byla Sophie Rodriguezová z oddělení pohřešovaných dětí. Poslala jsem jí fotku a přísahá, že je to Ella Reynoldsová, akorát oblečení nesedí. Tvrdila, že když Ella zmizela, měla na sobě černou bundu. Podle svědků seděla v autobuse v černé bundě, ne v červené. Sophie volala Ellině matce a ta říkala, že její dcera žádnou červenou bundu ani bílé rukavice nebo čepici nemá.“

„Takže buď je to úplně jiná holka, nebo ji někdo převlékl,“ konstatoval Porter. „Jsme dobrých dvacet kilometrů od místa, kde Ella zmizela.“

Clair se kousla do spodního rtu. „Budou ji muset identifikovat.“

„Kdo ji našel?“

Clair ukázala na služební vůz na okraji místa činu. „Malý kluk s tátou. Mladému je dvanáct.“ Podívala se do poznámek

v telefonu. „Scott Watts. Přišli se s tátou podívat, jestli se dá na lagunách bruslit. Otec se jmenuje Brian. Vypověděl, že jeho syn odhrnul sních a uviděl část její paže. Tak mu řekl, aby uhnul, a odhrnul větší kus. Stačilo to, aby zjistil, že je pod ledem člověk. Pak zavolal 911. To bylo asi před hodinou. Telefonoval v sedm dvacet devět. Posadila jsem je do auta, kdybyste s nimi ještě chtěli mluvit.“

Porter přejel ukazováčkem po ledu a pak se podíval podél břehu. „Kdo z vás to tady odhrnul?“ zeptal se.

Ruku zvedla mladší z obou kriminalistů, asi třicetiletá žena s krátkými blond vlasy, brýlemi a v teplém růžovém kabátě. „Já, pane.“

Její partner zašoupal nohama. Vypadal tak o pět let starší než ona. „Byl jsem u toho. Proč?“

„Nashi? Podáš mi to?“ Porter ukázal na smeták s dlouhými bílými štětinami, který ležel na hromadě zařízení pracovníků forenzního týmu.

Pak pokynul oběma policistům, aby přešli k němu. „Nebojte se, většinou nekoušu.“

Porter se v listopadu vrátil z nucené dovolené, kterou si vzal, když mu během loupeže v místní večerce zabili manželku. Tehdy chtěl pracovat dál, hlavně aby ho práce rozptýlila a on nemusel myslet na to, co se stalo.

Nejhorší byly dny hned po její smrti, když se zamkl v jejich společném bytě. Všechno mu ji tam připomínalo.

Její tvář se na něj dívala z fotek snad na každé polici. Ve vzduchu se vznášela její vůně. První týden nemohl usnout, pokud nerozložil na postel její oblečení. Seděl doma a myslel jen na to, co by udělal chlapovi, který ji zabil. A tyhle myšlenky v hlavě mít nechtěl.

Nakonec ho z bytu dostal Opičí vrah.

A byl to rovněž takzvaný vrah čtyř opic – zkráceně V4O, kdo vykonal pomstu na muži, jenž Porterovi zavraždil ženu.

Opičí vrah byl důvod, proč se lidé v jeho přítomnosti chovali divně, právě jako tihle dva z forenzního. Nebáli se ho, spíš jako by cítili posvátnou úctu.

Byl přece policajt, který pustil Opičího vraha přestrojeného za forenzního technika do samého středu vyšetřování. On to byl, koho V40 u něj doma pobodal. To on nakonec toho sériového vraha chytil, jen aby ho zase pustil.

Stalo se to před čtyřmi měsíci a lidé se o tom stále bavili, jen ne s ním.

Oba policisté přešli blíž.

Žena si dřepala vedle něj.

Porter smetákem odmetl sníh směrem ke břehu na vnějším okraji ohraničené plochy. Když kruh z čirého ledu rozšířil o půl metru, odložil smeták a přešel dlaní po očištěné ploše. Začal uprostřed a pomalu se přesouval ke kraji. Zastavil se asi patnáct centimetrů od hranice sněhu. „Tady. Sáhněte si.“

Mladší vyšetřovatelka si sundala rukavici a váhavě poslechla. Pomalu přejela prsty po ledu.

Zastavila se asi tři centimetry od jeho dlaně.

„Cítíte to?“

Přikývla. „Malou rýhu. Není moc hluboká, ale je tam.“

„Jeďte po ní. Označte ji tímhle.“ Podal jí centrefix.

O minutu později už byl kolem těla nakreslený úhledný čtverec a další dva malé, o straně zhruba deset centimetrů, vystupující po stranách.

„Tak tohle asi všechno vysvětluje,“ řekl Porter.

Nash se zamračil. „Co to jako je?“

Porter se postavil a pomohl ženě na nohy. „Jak se jmenujete?“

„Lindsey Rolfesová z CSI, pane.“

„Rolfesová z CSI, mohla byste mi vysvětlit, co to znamená?“

Na chvíli se zamyslela, očima jednou přelétla od Portera k ledu a zpátky, a pak zjevně pochopila. „Laguna byla zamrz-

lá, někdo vyřezal v ledu díru, zřejmě motorovou pilou, a pak tu dívku hodil do vody. Kdyby spadla, prasklina v ledu by byla zubatá, ne takhle čtvercová. Akorát to nedává smysl...“

„Co?“

Zamračila se, zalovila v hromadě náradí, vytáhla aku vrtačku, nasadila třicentimetrový vrták a vyvrtala dvě díry – jednu vně nakresleného čtverce, druhou kousek od těla. Pak pravítkem změřila tloušťku ledu od hladiny. „Já to nechápu – je pod úrovní ledu.“

„Nechytám se,“ prohlásila Clair.

„Doplnil vodu,“ odpověděl Porter.

Rolfesová přikývla. „Jo, ale proč? Mohl vyřezat díru, hodit tělo pod existující led a nechat díru zase přirozeně zamrznout. Takhle by to bylo mnohem rychlejší a snadnější. Zmizela by, a možná navždy.“

Clair si povzdechla. „Mohli byste to vysvětlit i nám, kteří jsme neabsolvovali kurz vrtání děr v ledu?“

Porter ukázal na pravítko a Rolfesová mu ho podala. „Tady je led nejméně dvanáct centimetrů silný. Tady je úroveň hladiny.“ Ukázal na značku na pravítku. „Když v tomhle ledu vyřežeš čtverec a vytáhneš ho ven, budeš mít dvanáct centimetrů vysoký schod. Dejme tomu, že pak do vody spustíš mrtvou dívku, ona se potopí a ty chceš díru zamaskovat. Existuje jen jedna možnost, jak to udělat. Musela bys počkat, až voda kolem ní zmrzne, stačí tenká vrstva. Pak po horní okraj původního ledu doliješ vodu, abys díru zarovnal.“

„Ta by ale mrzla nejméně dvě hodiny,“ dodala Rolfesová.

„No, v mrazech, které teď máme, možná trochu méně.“

Porter přikyvoval. „Prostě tam přilíval vodu, dokud nebyl nový led stejně silný jako původní. Náš pachatel je trpělivý. Tohle mu muselo zabrat spoustu času.“ Pak se obrátil ke staršímu z dvojice forenzních techniků. „Ten led budeme potřebovat. Všechno, co je nad ní a taky aspoň pár centimetrů z toho kolem

namalovaného čtverce. Máme docela slušnou šanci, že se do mrznoucí vody dostala nějaká stopa. Pachatel se nad ní musel dost dlouho sklánět.“

Technik vypadal, že chce něco namítnout, ale pak neochotně přikývl. Věděl, že má Porter pravdu.

Porter obrátil pohled zpět k přerostlé zmeti stromů za vodou. „Já jenom nechápu, proč ji ten člověk hodil zrovna sem, a ne tamhle. Táhnout se s mrtvolou přes otevřené prostranství, pachtit se s řezáním ledu, pak dolívat vodu a čekat, až zmrzne... to je všechno strašně riskantní. Pachatel ji klidně mohl přenést přes most a nechat ji kdekoli mezi stromy. Našli by ji až na jaře při kácení. Místo toho strávil několik hodin tím, aby ji vystavil na frekventovaném místě. Riskoval, že ho někdo chytí. Proč? Aby vytvořil iluzi, že je tady mnohem déle, než ve skutečnosti byla? Muselo mu být jasné, že na to přijdeme.“

„Mrtvoly na hladině neplavou,“ namítl Nash. „Aspoň prvních pár dní ne. A tahle je dokonale zachovalá. Nechápu, jak je možné, že plave.“

Porter přešel prstem po hraně čtverce a zastavil se u jednoho z menších čtverců na straně. Pak přiblížil tvář k ledu a podíval se na dívku z jiného úhlu. „Tak to mě teda...“

„Co?“ Rolfesová se k němu sklonila.

Porter přešel rukou po ledu v místě, kde měla mrtvá dívka ramena. Když našel, co hledal, položil na to Rolfesové ruku. Podívala se na něj, a když prsty mírně zabořila do ledu, vytřeštila oči. Sáhla na stejné místo na druhé straně. „On přes tu díru něco dal, aby se nepotopila. Podle těch stop asi prkno. Pak jí omotal kolem těla pod rameny provázek nebo tenké lano a přivázal ho k tomu prknu, než zmrzla dolitá voda. Nakonec provázek uřezal. Tady je v ledu ještě cítit konec. Je uvázaný tak, aby ji udržel těsně pod ledem. Když se podíváte ze správného úhlu, provázek je vidět.“

„On chtěl, aby ji někdo našel?“ zeptala se Clair.